

Správa zo zahraničnej cesty

Dňa 4. júla sa v Bruseli konalo zasadnutie pracovnej skupiny regulačných orgánov audiovizuálnych mediálnych služieb. Agenda tohto zasadnutia bola rozdelená do viacerých bodov.

1. Krátke zhrnutie zo zasadnutí kontaktných komisií (contact committee)

- Veľká Británia, Francúzsko a Luxembursko prezentovali ako sa obrátenie subsidiárnych kritérií jurisdikcie v článku 2 odsek 4 Smernice o audiovizuálnych mediálnych službách (ďalej len „smernica“) prejaví na počte satelitných vysielateľov, ktorý spadajú pod ich jurisdikciu. Pod Francúzsku jurisdikciu bude naďalej spadať cca 500 vysielateľov, ktorý nie sú usadení v Európskej únii ale sú distribuovaní cez Eutelsat. Avšak obrátenie poradia kritérií jurisdikcie spôsobí, že 210 staníc bude spadať pod jurisdikciu členských štátov kde sa nachádza ich up-link. Najmenej 40 satelitných staníc, ktoré sú teraz pod jurisdikciou Francúzska budú pod jurisdikciou Veľkej Británie. Luxembursko bude menej ovplyvnené zmenami. Astra oznámila všetky stanice vláde a poskytla informácie, ktoré boli potrebné na identifikovanie kompetentného členského štátu. Astra skoro exkluzívne prenáša signály od vysielateľov usadených v jednom členskom štáte. Zástupcovia Európskej komisie (ďalej len „Komisia“) zdôraznili dôležitosť požiadaviek transparentnosti – členské štáty musia mať k dispozícii všetky potrebné informácie o satelitných operátoroch a up-linkoch, aby mohli zabezpečiť aplikáciu smernice. Požiadavka transparentnosti vyplýva z princípu, že poskytovateľ mediálnej služby by mal patriť pod jurisdikciu iba jedného štátu. Na zachovanie tohto princípu je potrebné uplatňovať pravidlo prednosti podľa času (anteriority rule). Jurisdikcia členského štátu kde bol up-link použitý prvýkrát zostáva zachovaná, hoci by bol ten istý signál uplinkovaný neskôr z iného členského štátu. Účastníci zasadania sa zhodli, že spolupráca medzi regulačnými orgánmi bude kľúčová pri zabezpečení hladkého prechodu z kritérií podľa smernice televízie bez hraníc na kritériá novej smernice. Zástupcovia komisie tiež v súvislosti s témou spolupráce členských štátov, pripomenuli postup členských štátov upravený v článku 3 odsek 2 a 4 smernice. Hoci nie je povinné informovať komisiu pri postupe podľa článku 3 odsek 2 smernice, je rozumné tak urobiť, pretože to umožní Komisii rýchlo rozhodnúť v prípadnom následnom procese o obchádzaní prísnejších pravidiel. Kritériá pre rozhodovanie Komisie o súlade opatrení prijatých členským štátom voči vysielateľovi, ktorý obchádza prísnejšiu legislatívu usadením sa v inom štáte, (článok 3 odsek 3 smernice) budú odvodené od rozhodovania Európskeho súdneho dvora. Avšak z praktického hľadiska by vyššie spomenuté opatrenia mali byť také, ktoré sú uskutočniteľné a vynútiteľné v príslušnom členskom štáte.
- Nemecko prezentovalo svoj regulačný model pre ochranu maloletých (regulierte selbstkontrolle). Zástupcovia Komisie zdôraznili rozdiely medzi článkom 3 odsek 7 a článkom 3e odsek 2 smernice a to najmä rozdiely v adresátovi, pôsobnosti a špecifických povinnostiach. V rámci diskusie zástupcovia Komisie potvrdili, že z článku 3 odsek 7 smernice nevyplýva povinnosť zriadiť koregulačný alebo samoregulačný mechanizmus. Avšak od členských štátov sa očakáva, že zväžia možnosti týchto mechanizmov, konzultujú ich so zástupcami vysielateľov a uvedú dôvody, pre ktoré sa rozhodli, že takéto mechanizmy nie sú vhodné pre danú mediálnu oblasť. Vo vzťahu ku článku 3 odseku 7 smernice sa jedná o jednorázovú oznamovaciu povinnosť a to na konci transpozičnej lehoty, pokiaľ výsledky

transpozície článku 3e odsek 2 smernice sú predmetom pravidelnej oznamovacej povinnosti podľa článku 26 smernice.

- Rakúsko prezentovalo na základe svojich skúseností (umiestňovanie produktov je súčasťou rakúskeho právneho systému už 7 rokov), niektoré postrehy o požiadavkách článku 3g smernice. Zástupcovia Komisie zopakovali, že primárnym objektom ustanovení o umiestňovaní produktov je zabezpečiť, aby spotrebiteľia/diváci boli informovaní o platbách za umiestnenie konkrétneho produktu. Tiež bolo zdôraznené, že koncepcia „významnej hodnoty“ v recitáli 61 smernice sa vzťahuje iba na „poskytovanie tovarov alebo služieb zadarmo“. Bolo zdôraznené, že smernica nerobí v otázke uplatňovania ustanovení o umiestňovaní produktov žiadny rozdiel medzi lineárnymi alebo on-demand audiovizuálnymi mediálnymi službami. Prezentácia produkčných rekvizít nie významnej hodnoty nebude považovaná za umiestňovanie produktov, ale zostáva predmetom všeobecných pravidiel pre audiovizuálne komerčné oznamy. Diskusia poukázala na fakt, že členské štáty budú musieť pozorne preskúmať aké administratívne nástroje (dôkazné bremeno, pravidlá transparentnosti) sú potrebné na zabezpečenie efektívnej implementácie smernice.
- Zástupcovia Komisie prezentovali všeobecný prehľad o nových definíciách v smernici, so zameraním sa na audiovizuálne mediálne služby a rozdiel medzi lineárnymi službami a službami na požiadanie (on-demand). Bolo zopakované že prenos audiovizuálneho obsahu cez elektronické komunikačné siete, ktorý je definovaný v článku 1 písm. a) smernice, je služba. Fakt, že užívatelia môžu vytvoriť fyzický produkt napr. DVD z tohto prenosu nemení nič na skutočnosti, že takýto prenos je služba. K otázke, ako treba posudzovať masmediálny charakter takejto služby, zástupcovia komisie uviedli, že skutočný počet divákov nie je rozhodujúci pre kvalifikáciu audiovizuálnej služby ako mediálnej služby. Avšak dôležitým kritériom je, či sú recipienti individuálne identifikovaní alebo identifikovateľní, ak áno napr. keď sú správy posielané iba individuálnym adresátom predstavuje to súkromnú korešpondenciu alebo služby môžu byť prijaté iba zákazníkmi spoločnosti poskytujúcej tovary alebo služby (iné ako audiovizuálne mediálne služby napr. vlakový operátor), v takomto prípade služba nebude považovaná za masmediálnu/ audiovizuálnu mediálnu službu. V tomto kontexte sa potom môžu vyskytnúť problémy ako určiť hranice medzi verejným a súkromným priestorom (vlakové stanice, nákupné centrá). Táto otázka musí byť vyriešená v rámci právnych poriadkov jednotlivých členských štátov. Keď nevykonáva poskytovateľ služby redakčnú zodpovednosť, požiadavky v článku 1 písm. a) a písm. d) smernice nie sú naplnené a takéto služby nie sú audiovizuálnymi mediálnymi službami. Odstraňovanie sporného obsahu, ktorý môže porušovať práva iných alebo je v rozpore so všeobecnými pravidlami užívania, samo o sebe neznamená rozhodovanie o výbere, ktoré je nutné na naplnenie kritéria redakčnej zodpovednosti. Toto sa týka poskytovateľov domén (hostingu) alebo prevádzkovateľov platforiem, ktoré sprostredkujú obsah vytvorený užívateľmi (napr. YouTube). V diskusii zazneli tiež otázky ako sa má vykladať pojem služba. Z diskusie vyplynulo, že by sa malo brať do úvahy viacero znakov. Ako bude užívateľ vnímať službu (nezávislú alebo nie), vlastná značka, možnosť používať službu oddelene atď. Pri rozhodovaní, či sú audiovizuálne prvky vedľajším alebo hlavným účelom danej služby bude podstatným znakom, podiel príjmov z audiovizuálnej ponuky k celkovým príjmom z danej služby.

- V diskusii zazneli otázky týkajúce sa o rozdielu medzi článkom 3e písm. f) a článkom 14 smernice. Zákaz pre telenákup sa týka iba produktov, ktoré spadajú pod obchodnú autorizáciu (Smernica 65/65/EEC). V prípade, ak sa v procese transpozície očakávajú prísnejšie kritériá pre služby na požiadanie (on-demand) ako tie, ktoré predpokladá smernica, musia byť oznámené Komisii v súlade s článkom 8 smernice 98/34/EC.
- Komisia predstavila články, ktoré sa vzťahujú na podporu Európskych diel v službách na požiadanie (on-demand). Zástupcovia Komisie potvrdili, že prísnejšie pravidlá pre podporovanie národnostných menšín a regionálnych jazykov sú možné, v súlade so štandardným testom proporcionality. Takéto prísnejšie pravidlá budú musieť členské štáty oznámiť Komisii v súlade s článkom 8 smernice 98/34/EC. Zástupcovia Komisie sa vyjadrili, že spomedzi niekoľkých ukazovateľov spomenutých v recitály 48, ktoré sú potrebné uplatniť pri plnení pravidelnej oznamovacej povinnosti v súlade s článkom 3i ods. 2, odporúčajú používanie podielu európskych diel na skutočnej zákaznickej spotrebe audiovizuálnych diel získaných prostredníctvom služieb na požiadanie (on-demand) ako ukazovateľa miery efektívnosti nástrojov, ktoré členské štáty použili pri podporovaní európskych diel pri službách na požiadanie (on-demand).
- V diskusii ohľadom požiadaviek transparentnosti zavedených článkom 3a smernice zazneli vo všeobecnosti zhodné názory, že efektívna implementácia týchto požiadaviek môže predstavovať väčší problém pri lineárnych službách ako pri službách na požiadanie (on-demand). Bez ohľadu na zdroj informácií, užívateľovi služby musí byť k dispozícii odkaz na fyzickú osobu, na ktorú sa môže užívateľ obrátiť. Zástupcovia účastníkov sa však zhodli, že odkaz na webovú stránku nie je dostatočný. Diskutovalo sa aj o fakte, či odkaz na národný register môže zabezpečiť náležitú informovanosť divákov.
- Diskusia sa zamerala na spôsob, akým zamýšľajú členské štáty zabezpečiť adekvátnu ochranu maloletých pri službách na požiadanie a najmä používanie samoregulačných a koregulačných prostriedkov. Veľká Británia sa snaží prijať koregulačné prostriedky. Španielsko plánuje zvýšiť kontrolu užívateľov označovaním vhodného a nevhodného obsahu v katalógoch poskytovateľov služieb na požiadanie. Sekretariát EEA položil otázku do akej miery by sa mohli opatrenia členských štátov na zamedzenie prístupu maloletých k nevhodnému obsahu v službách na požiadanie stať prekážkou v voľnom pohybe služieb v Európskom spoločenstve. Znepokojenie nad touto možnosťou vyjadrili aj zástupcovia Komisie.
- Delegácie boli vyzvané, aby sa podelili o svoje nápady, ako povzbudiť poskytovateľov mediálnych služieb viac sprístupniť služby, ktoré poskytujú ľuďom so zrakovým alebo sluchovým postihnutím. Niektoré delegácie poukázali na potrebu dodatočného financovania verejnoprávnych vysielateľov na zabezpečenie opatrení v tejto oblasti a vyjadrili svoje znepokojenie nad možným rozporom takéhoto dodatočného financovania s legislatívnymi pravidlami týkajúcich sa finančnej pomoci pre verejnoprávnych vysielateľov. Niektoré delegácie naznačili, že legislatívne opatrenia budú nutné na zabezpečenie reálneho pokroku v tejto oblasti.

2. Audiovizuálna mediálna služba – definícia podľa smernice

- Na úvod zástupcovia Komisie poukázali na základné atribúty audiovizuálnej mediálnej služby podľa definície v čl. 1 písm. a) smernice. Zástupcovia komisie

prezentovali štyri základné znaky audiovizuálnej mediálnej služby obsiahnuté v definícii:

- služba ako je vymedzená v článkoch 49 a 50 zmluvy o založení Európskeho spoločenstva
 - redakčná zodpovednosť poskytovateľa mediálnej služby
 - hlavný účel je informovať, zabávať alebo vzdelávať širokú verejnosť
 - elektronické komunikačné siete
- Zástupcovia Komisie tiež zdôraznili niektoré pravidlá na posudzovanie, ktoré služby spadajú do pôsobnosti smernice, ktoré sú tiež obsiahnuté aj v úvodných recitáloch k smernici. Jedným zo základných pravidiel je, že služba musí obsahovať audiovizuálny element. Bolo zdôraznené, že rozhlasové vysielanie nespadá do pôsobnosti smernice, avšak napr. nemý film áno. Služba musí byť určená pre širokú verejnosť, z tohto dôvodu je z pôsobnosti smernice vylúčená napr. e-mailová komunikácia. Z pôsobnosti smernice sú tiež vylúčené služby, ktoré sú pôvodne nehospodárske (nevyvíjajú ekonomické aktivity) a ktoré nekonkurujú televíznemu vysielaniu ako napr. súkromné internetové stránky alebo nekomerčné blogy. Služby, ktorých hlavným účelom nie je poskytovanie programov a audiovizuálny obsah je len vedľajším doplnkom služby, napr. animované grafické prvky, krátke reklamné spoty alebo informácie týkajúce sa nejakého produktu alebo neaudiovizuálnej služby. Audiovizuálne služby, za ktoré nesú redakčnú zodpovednosť tretie strany nespádajú pod pôsobnosť smernice, napr. platformy na zdieľanie krátkych filmov (youtube). V diskusii potom odznela otázka českej delegácie, na základe akého prístupu je potrebné posudzovať masovokomunikačný prostriedok, či na základe skutočného počtu koncových zákazníkov takejto služby alebo na základe možného počtu koncových zákazníkov (dostupnosť signálu, pokrytie). Diskusii prevládla zhoda, že pri posudzovaní charakteru mediálnej služby by sa mal brať do úvahy potenciálny počet koncových zákazníkov. V diskusii tiež odznela otázka, či je možné regulovať iba časť mediálnej služby (iba časť služby spočíva v poskytovaní audiovizuálneho obsahu). Zástupcovia Komisie vyjadrili názor, že to je možné.

3. Audiovizuálna mediálna služba – kritériá redakčnej zodpovednosti

- Článok 1 písm. a) smernice definuje audiovizuálne mediálne služby, ktoré spadajú pod úpravu smernice, okrem iného ako službu, za ktorú je redakčne zodpovedný poskytovateľ mediálnej služby. Toto robí z redakčnej zodpovednosti významný znak služby, ktorá spadá pod úpravu smernice a naopak v prípade absencie tohto znaku vymedzuje služby, ktoré nespádajú pod úpravu smernice. Koncepcia redakčnej zodpovednosti je tiež fundamentálny komponent definície poskytovateľa mediálnej služby v článku 1 písm. d) smernice. Na správne pochopenie pojmu redakčná zodpovednosť je potrebné správne pochopiť termíny, ktoré sú použité v definícii pojmu redakčná zodpovednosť, v článku 1 písm. c). V tomto ustanovení smernice je redakčná zodpovednosť definovaná okrem iného aj pojmom „vykonávanie účinnej kontroly“. Dôležitý faktor pri výklade účinnej kontroly je rozdiel medzi právne zaručenou možnosťou vykonávať kontrolu a jej skutočným vykonávaním. Podľa názoru Komisie je zrejmé, že skutočnosť, že poskytovateľ mediálnej služby v skutočnosti nevykonáva kontrolu, ktorú by vykonávať mohol, nemôže spôsobiť, že konkrétna osoba (fyzická alebo právnická) nemusí plniť svoje povinnosti vyplývajúce zo smernice a teda prestáva byť poskytovateľom mediálnej služby. Je zrejmé, že

takýto výklad by znamenal, že poskytovateľ, ktorý zanedbáva svoje kontrolné povinnosti by mal výhodnejšie (menej povinností resp. žiadne) postavenie ako ten, ktorý ich vykonáva. Vzhľadom na uvedené, je zrejmé, že výklad pojmov „vykonávanie kontroly“ musí znamenať skôr možnosť vykonávať túto kontrolu ako jej skutočné každodenné vykonávanie. Avšak na druhej strane, ak sa poskytovateľ mediálnej služby vzdá práva organizovať program, nemôže byť viac považovaný za poskytovateľa mediálnej služby. Napr. ak vysielateľ televíznej programovej služby prideli produkčnej spoločnosti časový blok a teda umožňuje voľne organizovať vysielací blok produkčnej spoločnosti, vysielateľ už nevykonáva redakčnú zodpovednosť tohto bloku.

- Na pochopenie definície redakčnej zodpovednosti je nevyhnutné správne pochopiť pojmy „výber programov“ a „usporiadanie do chronologickej štruktúry príp. katalógu programov“. Pri výklade pojmu „výber programov“ je potrebné položiť si otázku, tak pri lineárnych službách ako aj pri nelineárnych službách, či je pre redakčnú zodpovednosť potrebné mať možnosť pridať ex ante audiovizuálny obsah do svojej služby alebo je dostatočné mať iba možnosť ex post vylúčiť audiovizuálny obsah zo svojej služby. Z diskusie vyplynulo, že samotná technická a právna možnosť odstrániť obsah zo svojej služby sa nedá vykladať ako „výber programov“ v zmysle definície redakčnej zodpovednosti. Toto nás však privádza k otázke, akú možnosť pozitívneho ovplyvňovania (schvaľovania) výberu obsahu je možné považovať za „výber programov“ v zmysle definície. V prípade schvaľovania celej chronologickej štruktúry alebo celého katalógu (napr. poskytovateľ retransmisii si vyhradí právo schvaľovať katalóg alebo zmeny v ňom) nie je možné hovoriť o „výbere programov“ v zmysle redakčnej kontroly. Avšak v prípade, že oprávnenie schvaľovať zmeny v chronologickej štruktúre alebo katalógu by zahŕňalo aj možnosť odmietnuť individuálny program, v takom prípade je možné, považovať osobu s takýmto oprávnením za spoluposkytovateľa mediálnej služby.
- Pojem „usporiadanie do chronologickej štruktúry príp. katalógu programov“ sa týka usporiadania individuálnych programov do celku, ktorý tvorí audiovizuálnu službu ponúkanú poskytovateľom mediálnej služby. V prípade lineárnych služieb (klasického televízneho vysielania) je tento pojem viac menej jasný. Usporiadanie programov do chronologickej štruktúry je jedným zo základných znakov televízneho vysielania. V prípade služieb na požiadanie (on-demand) môže mať tento pojem viac významov. Zástupcovia Komisie zdôraznili, že systematické klasifikácia podľa obsahu v katalógu programov je „redakčné usporiadanie“ porovnateľné s usporiadaním programov do chronologickej štruktúry v prípade televízie. Na základe uvedeného je možné tvrdiť, že v prípade katalógu rozdeleného na základe žánru alebo iných organizačných znakov ide o „usporiadanie do katalógu programov“ v zmysle definície redakčnej zodpovednosti. Na druhej strane video-on-demand databáza, v ktorej je možné vyhľadávať individuálne programy iba pomocou vyhľadávacieho systému, nie je službou spadajúcou pod úpravu smernice, keďže za ňu nie je poskytovateľ mediálnej služby redakčne zodpovedný (chýba usporiadanie do katalógu programov).

4. Ako budú regulačné orgány v praxi zabezpečovať efektívne dodržiavanie všetkých pravidiel smernice zo strany poskytovateľov mediálnych služieb.

- Na úvod zástupcovia smernice poukázali na fakt, že k niektorým otázkam regulácie poskytujú úvodné recitály smernice základný návod. Zdôraznení bol najmä recitál č.

15 smernice, ktorý hovorí o skutočnosti, že podľa tohto recitálu by sa žiadne ustanovenie tejto smernice nemalo vykladať takým spôsobom, ktorý by nútil alebo povzbudzoval členské štáty k zavádzaniu nových systémov vydávania licencií alebo iného administratívneho oprávňovania pre akýkoľvek typ audiovizuálnej mediálnej služby. K tomuto recitálu smernice zaznela otázka jednej z delegácií, či sa má tento recitál chápať ako absolútny zákaz vydávania nových licencií napr. pre služby na požiadanie (on-demand). Zástupcovia Komisie jednoznačne odmietli túto myšlienku a potvrdili, že konečné rozhodnutie o licencovaní či nelicencovaní audiovizuálnych mediálnych služieb je výlučne v kompetencii členských štátov. Ako jeden z príkladov usmernenia bol spomenutý aj recitál č. 36 smernice, ktorý pojednáva o možnosti využitia koregulačných a samoregulačných mechanizmov. Bolo opäť zdôraznené, že smernica iba odporúča samoregulačné a koregulačné mechanizmy a ich zavedenie v jednotlivých členských štátoch nie je povinné. Avšak bolo zdôraznené, že zo znenia recitálu č. 36 smernice a čl. 3 ods. 7 smernice je zrejmé, že smernica podporuje zavedenie týchto mechanizmov a iniciatíva členských štátov pri skúmaní využitia takýchto mechanizmov je viac než vítaná. Zástupcovia Komisie tiež poukázali na fakt, že samotná smernica predpokladá možnú nižšiu mieru regulácie služieb na požiadanie (on-demand), z dôvodu ich menšieho dopadu na spoločnosť. Hoci smernica v čl. 23b prvýkrát výslovne označuje regulačné orgány ako nezávislé, bolo zdôraznené, že smernica konkrétne neurčuje orgán, ktorý by mal vykonávať reguláciu podľa tejto smernice a neurčuje ani typ tejto regulácie. Niekoľko delegácií odpovedalo na niektoré otázky, ktoré vzišli z tejto diskusie, týkajúce sa orgánu vykonávajúceho reguláciu, mieru tejto regulácie a využitie samoregulačných a koregulačných mechanizmov.

- Budú súčasné regulačné orgány regulovať všetky audiovizuálne mediálne služby, vrátane služieb na požiadanie?
- Bude miera regulácie služieb na požiadanie (on-demand) rovnaká ako u „tradičných“ nelineárnych službách (u služieb na požiadanie predpokladaný menší dopad na spoločnosť)?
- Budú pri regulácii využívané samoregulačné alebo koregulačné mechanizmy?

Na tieto otázky odpovedali delegácie z krajín Holandska, Írska, Portugalska, Veľkej Británie, Dánska, Poľska, Slovinska a Francúzska. Na prvú otázku odpovedalo kladne všetkých deväť delegácií. Všetky opýtané delegácie v súčasnosti plánujú ponechať reguláciu všetkých audiovizuálnych mediálnych služieb (vrátane služieb on-demand), v kompetencii „tradičných“ regulačných orgánov. Delegácie Slovinska, Holandska a Írska uviedli k druhej otázke, že v prípade služieb na požiadanie plánujú nižšiu mieru regulácie ako u lineárnych službách. Delegácie Poľska, Dánska, Veľkej Británie a Francúzska uviedli, že predpokladaná miera regulácie služieb na požiadanie (on-demand) bude skôr nižšia ako u lineárnych služieb. Iba delegácia Portugalska uviedla, že neplánuje robiť rozdiel v miere regulácie lineárnych audiovizuálnych mediálnych služieb a služieb na požiadanie. Všetky delegácie okrem francúzskej uviedli, že rátajú so zavedením alebo posilnením koregulačného mechanizmu. Žiadna delegácia výslovne neuviedla zavedenie samoregulačného mechanizmu, pričom Francúzsko neplánuje zaviesť ani samoregulačný ani koregulačný mechanizmus.

5. Spolupráca medzi európskymi regulačnými orgánmi.

- Na úvod bol predstavený projekt databázy MAVISE, ktorá obsahuje televízne spoločnosti ako aj televízne stanice. Databáza je vytvorená európskym audiovizuálnym observatóriom (European audiovisual observatory). Obsahuje viac ako 7000 televíznych staníc z 27 členských a 2 kandidátskych krajín. Databáza ponúka okrem zoznamu staníc aj zoznam regulačných autorít v jednotlivých krajinách, rozdeľuje jednotlivé televízne stanice podľa dostupného pokrytia (národné, regionálne atď). Obsahuje tiež krátky popis mediálneho trhu jednotlivých krajín. Hoci databáza obsahuje obrovské množstvo informácií, údaje z tejto databázy nie sú právne záväzné.
- V ďalšej časti boli predstavené jednotlivé formy spolupráce medzi regulačnými autoritami. Na úvod boli spomenuté najznámejšie a najväčšie združenia regulačných orgánov ako sú EPRA (európska platforma regulačných orgánov), The Mediterranean Network of Media Regulatory Authorities, Nordic Regulatory Co-operation, French/German/UK tripartite. Ďalej boli spomenuté dvoj alebo viacstranné dohody o spolupráci v oblasti médií, napr. Dohovor o spolupráci baltických štátov. Zaujímavosťou tohto dohovoru je, že strany dohovoru sú pred prijatím zmien v právnej úprave v oblasti médií, povinné konzultovať tieto zmeny s ostatnými stranami dohovoru. Ďalšou zaujímavou formou spolupráce medzi regulačnými orgánmi je memorandum o porozumení medzi Veľkou Britániou a Švédskom, na základe ktorého regulačný orgán švédska priamo zasiela (vo švédčine) sťažnosti týkajúce sa programov, ktoré sú možné sledovať aj vo Švédsku hoci vysielatelia spadajú pod jurisdikciu Veľkej Británie. Boli tiež spomenuté dohody medzi Talianskom a Bosnou a Hercegovinou ako aj dohoda medzi Maďarskom a Moldavskom. Zástupcovia Komisie odporučili do budúcnosti štátom čo najvyššiu formu spolupráce v oblasti harmonizácie právnej úpravy v mediálnom sektore a to najmä štátom, ktoré spolu susedia a ich mediálny priestor sa sčasti prekrýva.

6. Spolupráca medzi európskymi regulačnými orgánmi a Komisiou v oblasti sťažností proti audiovizuálnym službám obsahujúcim pornografické programy.

- Zástupcovia Komisie na úvod prezentovali prípad, keď na základe viacerých sťažností od občanov skúmali televízne kanály, ktoré mali vysielat' prostredníctvom satelitu nekódované pornografické programy počas celého dňa. Prešetrením týchto sťažností sa zistilo, že viac ako desať televíznych staníc vysielala počas dňa nekódované pornografické programy, a že v týchto prípadoch ide o zrejme porušenie čl. 22 ods. 2 smernice. Vzhľadom na fakt, že väčšina týchto televíznych staníc vysielala prostredníctvom satelitu, ktorý bol situovaný v Taliansku, Komisia požiadala taliansky regulačný orgán o spoluprácu. Komisia tiež požiadala o spoluprácu ostatné regulačné orgány pri identifikácii ostatných televíznych staníc. Zástupcovia Komisie informovali delegácie, že do stretnutia pracovnej skupiny niekoľko staníc zaniklo a prestalo vysielat'. Informovali tiež o fakte, že pri troch stanicach bola potvrdená jurisdikcia Talianska. Talianska delegácia oznámila, že bolo začaté konanie s vysielateľmi, ktoré stále prebieha. Zástupcovia Komisie tiež oznámili, že napriek snahe sa niektoré stanice nepodarilo identifikovať a určiť tak pod jurisdikciu ktorého členského štátu spadajú. Komisia vyzdvihla spoluprácu s niektorými regulačnými orgánmi pri identifikovaní problémových programových služieb, avšak s poľutovaním tiež uviedla, že sa vyskytli aj prípady keď regulačné orgány žiadnym spôsobom nereagovali na žiadosť Komisie o spoluprácu. Zástupcovia Komisie zdôraznili problémy pri identifikovaní podobných televíznych staníc vysielaných väčšinou prostredníctvom satelitu. Ide najmä o častú zmenu názvu programovej služby, zmenu uplinku. V mnohých prípadoch takýto

vysielatelia vysielajú bez licencie alebo sú usadení v nečlenskom štáte Európskej únie, aby sa vyhli povinnostiam vyplývajúcim zo smernice. Zástupcovia Komisie uviedli, že v prípade obchádzaní povinnosti dodržiavať smernicu usadením sa v nečlenskom štáte je jedným z možných spôsobov, ako zistiť skutočnú cieľovú skupinu vysielateľa aj zohľadnenie, pre akú cieľovú skupinu je prevažne vysielaná reklama na tejto stanici. Zástupcovia Komisie zdôraznili, že najúčinnjším prostriedkom riešenie problémov s ťažko identifikovateľnými vysielateľmi zostáva spolupráca Komisie s regulačnými orgánmi.

7. Spolupráca medzi európskymi regulátormi a regulátormi s tretých krajín v oblasti podnecovania nenávisti.

- Na úvod zástupcovia Komisie uviedli, že pri riešení prípadov vysielania programov, ktoré podnecujú k nenávisti na základe rasy, pohlavia, náboženstva alebo národnosti je nutné posudzovať tieto prípady opatrne a jednotlivo, keďže v mnohých takýchto prípadoch je veľmi tenká hranica medzi slobodou prejavu a podnecovaním k nenávisti. V diskusii sa problémy s podnecovaním k nenávisti rozdelili do dvoch kategórií. V prvom prípade sa jedná o situáciu, keď vysielateľ, ktorý vysielal programy, ktoré podnecujú k nenávisti, spadá pod jurisdikciu členského štátu Európskej únie. V takýchto prípadoch nastáva väčšinou problém v prípade, že predmetný program je dostupný aj alebo iba v inom štáte, ako v tom pod koho jurisdikciu spadá vysielateľ. Tak ako v prípade pornografických programov aj v tomto prípade bolo zdôraznené, že najúčinnším spôsobom ako riešiť takéto prípady je spolupráca regulačných orgánov. V druhom prípade je situácia zložitejšia, keďže v tomto prípade je vysielateľ, ktorý vysielal program podnecujúci k nenávisti usadený v nečlenskom štáte. Na úspešné riešenie takýchto problémov je nutné v čo najvyššej možnej miere zlepšovať spoluprácu s krajinami, ktoré nie sú členom Európskej únie.